

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa K. G.  
przeciwko P. S.A. w K.  
o zobowiązanie i zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Powódka zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 3 kwietnia 2017 r. naruszenie art. 6, 172 § 1, art. 222, 224 § 1, art. 225, 230, 285 § 1 i 2, art. 292, 305<sup>1</sup>, art. 305<sup>4</sup> k.c., art. 11, 76 ust. 1 i 2, art. 129 ust. 2, art. 135 ust. 1, art. 136 ust. 1 i 2 i art. 144 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku -

Prawo ochrony środowiska (dalej: „p.o.ś”), art. 63 ust. 3 pkt 1 i art. 77 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, art. 5 ust. 2, art. 29 ust. 4 i art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo budowlane, art. 20 ust. 1 pkt. 1 lit. b, art. 32 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, art 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości, art. 207 § 3, 217 § 3, art. 227, 230, 232, 278 §1, art. 382 i 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 1 lit. a i b rozporządzenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego 1975 r. w sprawie nadzoru urbanistyczno - budowlanego - w różnych układach i związkach.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: czy można wywodzić wyłącznie z zasiedzenia służebności przesylu tytuł prawny do nieruchomości wyłączający roszczenia odszkodowawcze właściciela, skoro wynikające ze służebności przesylu ograniczenie prawa własności może naruszać przepisy rangi ustawowej, w tym przepisy dotyczące ochrony środowiska, wymagające ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania i przyznające właścicielowi roszczenia odszkodowawcze; w jakim zatem stosunku w takiej sytuacji pozostają przepisy *art. 224 § 1, art. 222 § 1 i 2, art. 172 § 1, art. 285 § 1, art. 292 i 305<sup>4</sup> k.c. do przepisów art. 76 ust. 1, art. 129 ust. 2, art. 135 ust. 1 i art. 136 ust. 1 i 2 p.o.ś.*

Skarżąca podniosła także, że - ze względu na naruszenie przez Sąd Apelacyjny *art. 378 § 1 w związku z art. 382 k.p.c.* przez ograniczenie zakresu rozpoznania sprawy do zarzutów objętych apelacją i pominięcie zarzutów procesowych podniesionych w piśmie pełnomocnika powódki z dnia 17 stycznia 2017 r. - skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Tak rozumiane istotne zagadnienie prawne nie występuje, jeżeli Sąd Najwyższy w określonej kwestii wyraził już pogląd i nie ma podstaw do zmiany tego poglądu. Przedstawione przez skarżącego zagadnienie musi też pozostawać w związku ze stanem faktycznym ustalonym w sprawie i mieć wpływ na rozstrzygnięcie tej sprawy

W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny był związany postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 sierpnia 2013 r., V Ca (...), w którym stwierdzono, że strona pozwana z dnia 1 stycznia 2002 r. nabyła przez zasiedzenie służebność przesyłu: prawo do przeprowadzenia przez nieruchomość powódki linii elektroenergetycznej o napięciu 220 kV relacji P.-K., P.-M. Tytuł prawny strony pozwanej do korzystania z urządzeń posadowionych na nieruchomości powódki czyni bezzasadnym żądanie naprawienia szkody z powodu obniżenia wartości nieruchomości.

Nabycie służebności przesyłu przez zasiedzenie następuje nieodpłatnie - uszczerbek właściciela nie podlega kompensacie (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2011 r., III CZP 43/11, i 30 listopada 2016 r., III CZP 77/16). Przyznaniu rekompensaty byłemu właścicielowi nieruchomości od posiadacza, który stał się właścicielem wskutek zasiedzenia, jak i właścicielowi, ograniczonemu w swym prawie przez obciążenie służebnością wskutek zasiedzenia - od posiadacza służebności, sprzeciwia się funkcja zasiedzenia. Ład, porządek prawny, stabilizacja stosunków w zakresie odnoszącym się do własności rzeczy, czyli wszystko to, do czego zapewnienia zmierza zasiedzenie, ulegałoby ponownie zakłóceniu przez - uzależnione przede wszystkim od kwestii własnościowych – spory dotyczące wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy w okresie poprzedzającym datę zasiedzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2011 r., III CZP 7/11).

Hipotezą art. 129 ust. 2 p.o.ś. nie jest objęte każde ograniczenie korzystania z nieruchomości położonej w obszarze ograniczonego użytkowania, a tylko takie, które wynika z ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości, wskazanych w akcie prawa miejscowego, tworzącego obszar ograniczonego użytkowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2017 r., I CSK 440/15).

Skarżąca nie wykazała też, że Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. W przepisie tym chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu tego przepisu tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła. Takich uchybień po stronie Sądu Apelacyjnego powódka nie wykazała.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.